

rettede måde, ved at vi til foråret fremsætter forslag om punkt 1: at pensionstillægget forhøjes for at kompensere for den forringelse, der nu gennemføres over for landets pensionister, og punkt 2: at arbejdsløse fremover skal tilbydes rigtige løn- og arbejdsvilkår, når de kommer i arbejde. Det vil være en forbedring for de arbejdsløse, som kompenserer for en af de andre forringelser.

Som afslutning synes jeg, at det er interessant at kigge tilbage. Regeringen vandt valget på at være et alternativ til Venstre; på at være imod den politik, der nu gennemføres. Det var baggrunden for, at regeringen overraskende vandt valget. Det, vi konstaterer i dag, når vi har analyseret det, er, at ledelsen af Socialdemokratiet vandt folketingsvalget på en linje, de reelt er imod. Man vandt valget på en linje, man reelt er imod. For det, der sker i dag, havde man jo også i tankerne før valget.

Regeringen fik magten på et tidspunkt, da skillelinjerne i dansk politik for en gangs skyld blev klare: Det er dem og dét, de står for, eller det er dét, som Socialdemokratiet i hvert fald sagde, at de står for, og som jeg kan sige, at venstrefløjen står for. Det er valget mellem de to linjer, højrefløjens eller venstrefløjens; det var dét, der var skillelinjen, det afgørende brudpunkt i selve valgkampen, og det var præcis dér, det kom til at stå lysende klart, at man kunne få Venstres minimalstat, eller man kunne få en solidarisk velfærdsstat med regeringen og venstrefløjen. Det var jo lige præcis på det tidspunkt, at stemmerne flyttede sig lige tilpas nok, til at regeringen kunne fortsætte efter valget.

Men desværre, begejstringen, der burde have været, for, at man vandt valget på den måde, blev jo misrøgtet, og siden er ledelsen i Socialdemokratiet gået videre i den såkaldte nyorientering, som faktisk bare er et halvt velfærds-samfund med plads til de frie markeds kræfter.

I den forbindelse er svaret, jeg har modtaget fra finansministeren, meget sigende – jeg skal oven i købet takke for, at det er et meget hurtigt svar i forhold til, hvornår spørgsmålet blev stillet; det er meget sjældent, at vi får svaret før fri- sten, men det har vi gjort her – for det viser, at i de 10 år, mere end 10 år, Schlüter var statsminister, lykkedes det ham at sælge, privatisere for en sum af i alt 5 mia. kr. Men i den tid den nuværende regering har siddet, og det er kun ca. den halve tid af Schlüters, er det lykkedes at sælge og privatisere for 36 mia. kr. Syv gange så meget som Schlüter opnåede. Jeg er sikker på,

at Schlüter går og ærgrer sig, for det var ham, der startede privatiseringsdiskussionen i Danmark. Men han er jo en ren novice i forhold til det, vi nu har set.

Vores konklusion er, at skal vi ud af det her morads, som den her finanslov har bragt os i, regeringen i, i det hele taget venstrefløjen i, fordi vi nu også må se, at udviklingen går i den forkerte retning, ja, så skal vi igen have opbygget et reelt alternativ til venstre i Folketingssalen. Vi må have styrket den ideologiske kamp, vi må igen have gjort den politiske diskussion i Danmark til et valg om holdninger. Deres holdninger eller vore holdninger.

Skal vi have den markedsorienterede linje, som Venstre med hr. Anders Fogh Rasmussen står for, som gemmer sig i Socialdemokratiet og De Radikale under den falske varebetegnelse »modernisering af velfærdsstaten«? Er det den linje, vi skal have, eller er det den linje, der i virkeligheden vandt i marts måned, den solidariske linje, som ønsker en solidarisk velfærdsstat?

Jeg synes, det var en god erfaring, vi fik os i marts måned: valget mellem minimalstaten eller solidariteten. Dér vandt solidariteten, og det gav os gode forhåbninger for fremtiden. Desværre synes vi, at det ser lidt sløjt ud lige nu, som det går, men vi tror alligevel på, at kampen kan vindes, hvis det altså lykkes at bryde den linje, som den her finanslov er et udtryk for.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg har sådan set altid betragtet hr. Frank Aaen som rimelig hæderlig, men når jeg hører fremstillingen heroppefra, må jeg jo sige, at så er det tæt på historieforfalskning. I hvert fald tror jeg, at hr. Frank Aaen får svært ved at få forståelse for, at Enhedslisten under forhandlingerne var meget fleksibel og viste forhandlingsvilje. Det tror jeg er noget, som kun kan vinde forståelse i Enhedslistens egen folketingsgruppe.

Det kan godt være, det er mig, som lider af hukommelsessvigt, men jeg kan da i hvert fald huske, at jeg var til et møde, et offentligt møde, med hr. Frank Aaen i noget så eksotisk som Socialistisk Arbejderpartis afdeling på Nørrebro den 15. oktober 1998. Det vil sige 1 uge, før boligstøtteforslaget fremsættes, og 14 dage, før der er forhandlinger om finansloven. Da var det mit klare indtryk – men det kan selvfølgelig være, at jeg lider af sådan en Alzheimer light og ikke helt har forstået det – at jeg hørte hr. Frank